

הכונס פרק ששי בבא קמא

סא.

עין משפט נר מצוה

נא ב מיי פיד' מהלכות
 נקי מונן הלכה ג סמג
 עשין סט טוש"ע ח"מ סי'
 תיח סעי' ג ד:
 נז ב מיי סט וגרס
 נקודת עשין נתי"מ
 טוש"ע סט סעיף ד:
 נח ג מיי סט הלכה ז
 טוש"ע סט סעיף ד:
 נט ד מיי פ"ג מהל'
 תמנת עמיס הל' ג:
 ס ה מיי סט הלכה ג:

רבינו הגנאל

אמר רב פפא משפת
 הקוצים ולמעלה. פירוש,
 משפת קוצים ולמעלה
 בענין גדר ארבע אמות, כך
 פיר"ח זצ"ל. אמר רב לא
 שנו אלא בקודחת אלא
 בנכפפת. פי' כגון אש
 ונקבת שורפת מלשון
 קודחת באפי. אבל אם היא
 נכפפת, כמו קופחת, ש
 שוננין קולחת, ופי'
 עומדה כמו קלח של כרוב,
 נכפפת הולכת ובהא, דרך
 הרבים. מאן תנא דאמר
 פטור, אמר רבא ר' אליעזר
 היא דתנן בבבתי' ר'
 אליעזר אומר שש עשרה
 אמות כדרך רשות הרבים.
 פיר"ח זצ"ל יש מי שאומר
 שיש בה שמונה אמות, כר'
 אליעזר דאמר אם יש לו
 שש עשרה אמה כדרך
 הרבים שירליק האש
 באמצעו פטור, הגה יבוא
 לו שמונה אמות מזה הצד
 ושמונה אמות מזה הצד
 כשיעור ברייתא. ויש
 אומרים מאן תנא דתינא
 אם יפסיק דרך הרבים
 פטור, ואמר רבא ר'
 אליעזר היא דתני שש
 עשרה אמה כדרך הרבים.
 מאן תנא דתינא אמר רב
 יהודה אמר שמואל מקום
 שמימי גשמים שוללין. פי'
 יורדין ונקרין מלשון כי
 ישל ויתך וכתוב וגם שול
 תשולו לה. ור' יוחנן אמר
 אמת המים המחלקת שלל
 לאגפיה, פי' כשתמלא
 אמת המים תתמלאין
 גדוהיה סביבותיה. אבל מי
 גשמים לא מפסקי. הנהו

ה"ג אלא למאן דאמר טמון באש תרתי קראי רמה ל'י. אבל הא
 לא נעו דלמה לי כלל קראי דמד קרא אנטריך לכל הפחות
 משום זעיל דטמון והא דכתיב ויילנה לר"י הילנה שלא הניח
 לשרוף כדי שלא יתחייב בטמון ולרצון שהליל את המזיק שלא נתחייב
 לשלם אבל תרי קראי למה לי דלמדי
 לאחלוף אע"פ שאם לא היו עדשים
 היו זריכים לישאל אם מותר לטול
 שעורים על מנת לשלם דמיס מ"מ
 הזכיר עדשים לפי שהיו מוומנים שם
 והיו רוצים לפרעם תחתיהן ולמ"ד
 להליל עמנו בזמון חזירו מביעיל
 ליה זעשוריך דלא חשיבי כל כך
 וזעשדש דחשיבי טובא אלא למי"ד
 טמון תרייהו למה לי וזקונטרס גרס
 קראי למה לי: **מאי** ולא אבה דוד
 לשתותם. הוה מני למימר אחד מהנך
 דמיביעיל ליה עס טמון אלא משמע
 ליה דאכל מילתא דאיביעיל ליה קאי
 ומכאן קשה לפי פירוש הקונטרס
 דמעשה צל לפניו שטרפו אנשיו גרס
 והיו צה כלים טמונים דלפירושו הוה
 ליה למימר שלא אבה דוד לשתות
 היינו שלא רצה להפטר ממנת
 שהוא מלך:

עברה גדר שהוא גבוה ארבע
 אמות. נגמרא למפרש
 ארבע אמות משפת קוצים ולמעלה
 ונראה לר"י דאירי שאין הגדר גבוה
 מן השלשבת שאם היה גבוה יותר
 מאי קמפליג זין קולחת לנכפפת מה
 לי זה ומה לי זה כיון שהגדר גבוה
 מן השלשבת מה יכולה להיוק אלא
 ודאי זשאין גבוה מן השלשבת איירי
 ומיהו כשאין עזי הדליקה גבוהין מן
 הגדר איירי שאם היו גבוהין מן
 הגדר מה מועיל שהגדר גבוה מן
 הקוצים הרי הוא כאלו היתה המדורה
 על הגדר אלא כשעזי הדליקה שוים
 לגדר איירי או נמוכים מן הגדר ועוד
 נראה דגבוה ד' אמות דקתני אע"י
 הדליקה קאי שהגדר גבוה מעזי
 הדליקה ארבע אמות ורז פפא צא
 להוסיק בגמי שמשפת קוצים ולמעלה
 נמי זענין ארבע אמות אבל פשיטא
 דמתניתין אע"י הדליקה קאי ולשון
 עזר לא שייך אס לא היה הגדר
 גבוה מעזי הדליקה אע"פ שהשלשבת
 עולה למעלה מן הגדר:

והתניא עברה גדר בו'. אומר
 ר"י דאי גרסי' צברייתא
 עד וצמתייתין לא גרסינן עד לא ניהא
 דלא שייך לומרך כלל דפשיטא

דברייתא מלמטה למעלה קא חשיב דענין אחר לא מפרש אלא עד ולא עד בכלל דכלל מקום ד' אמות כמעלה מד' אמות וצמתייתין
 לא קתני עד דבארבע אמות פטור ואפילו קתני צמתייתין עד כמו צברייתא אין שייך להקשות דפשיטא דמתניתין לא מיפרשא אלא
 מלמעלה למטה וצברייתא לא מיפרשא אלא מלמטה למעלה אבל אי צמתייתין קתני עד וצברייתא לא קתני עד אז שייך לומרך שפיר
 אי נמי זשנייה אין עד שייך למפרך שפיר דמתניתין קתני צד' אמות פטור וצברייתא קתני חייב ווא"ת אי זשנייה אין עד אמאי
 אנטריך לשוני מתניתין מלמעלה למטה וצברייתא מלמטה למעלה לימא מתניתין ד' אמות דוקא צלל עד וצברייתא מיפרשא צעד וי"ל דכיון
 דלא קתני עד לא כאן ולא כאן סברה הוא דכי הוה דהך מיפרשא צעד הך נמי מיפרשא צעדי'.

לא שנו א"א וגרס קאי וגרס אכל בנכפפת אפי' עד מיהו אמה ולא גרס ממה מיל דמיל לא שייך בגובה ולפי הספרים
 דגרסי ממה מיל ז"ל דקאי אדרך רה"ר ואין נראה דהא צמון מיימי משנה דדרך הרבים ואמרינן עלה מאן תנא משמע דעד השתא
 לא איירי צה אע"ג דצרייתא דתינא כוותיה גרס מיל דצרוחב איירי ולא בגובה דקתני ועינים מניין לה מ"מ שפיר קאמר תינא כוותיה
 דצרייתא מוקמה למתניתין בקולחת: **דרך** הרבים מאן תנא רבי אליעזר היא. אמתניתין קאי והוה סתם ואח"כ מחלוקת:
מאן דאמר נהר במש אע"ג דרית ביה מ"א. ואע"ג דנרשות הרבים זעני ע"ז אמות הכא סגי צה' אמות ממון שהנהר עמוק
 וגם יש צו קיריות מים שעוצרים צו תמיד: **אל'** מפסיקין לפאה בו'. במסכת פאה (פ"ג מ"א) גרס בקדר המשנה דרך
 היחיד ואח"כ דרך הרבים ומפרש זירושלמי דמשום סיפא אינטריך למיתני דקתני הכל מפסיקין לזרעים ואינו מפסקי לאילין דקמ"ל
 דלפילו דרך הרבים אינו מפסיק לאילנות ועוד [קא] חשיב זעיל היחיד וזעיל הרבים הקבוע זימות החמה וזימות הגשמים האמת
 זעיל היחיד אינטריך לאשמועינן דאע"פ שהוא קטן מדרך מפסיק מאחר שהוא קבוע ודרך היחיד אנטריך דס"ז כיון שאין קבוע לא מפסיק
 אע"פ שהוא רחב וזעיל הרבים אנטריך דס"ד אמינא דזעיל היחיד הוא דזענין קבוע זימות החמה וזימות הגשמים אכל זעיל
 הרבים אע"פ שאין קבוע זימות הגשמים מפסיק קא משמע לן:

שמחלקת שלל לאגפיה. כשגדלה האמה מתמלאה מים צורות שימין ומערות שסביבותיה שמשקין צהם השדות:

ה"ג קראי למה לי ולא גרסינן תרי: **מדי** גמרא שלחו ליה. לא
 נכרך אלא ללמוד הלכה כמו שלחו לו ומאי ולא אבה: **דעבר**
לשם שמים. כיון דאיכא איסורא גבי איניש דעלמא: **מתני'** דרך
הרבים. י"ז אמות מעגלות דלגלי מדבר ילפינן במסכת שבת ד'
 (מ"א): **גמ'** תנא דידן קא חשיב

מלמעלה למטה שש אמות או חמש
 אמות או ד' אמות פטור. דס"ל עד
 ועד בכלל: **וטנא** צה' קהשיב מלמטה
 למעלה שפי אמות או שלש אמות
 חייב. ד' אמות פטור דס"ל עד ולא
 עד בכלל. וכולן שוין צד' אמות דפטור
 לתנא דידן עד ועד בכלל לתנא צה'
 עד ולא עד בכלל: **ואפילו** זששה
 קוצים. אפילו היתה שדה שקופלת
 ה[לשם] האור מעל לגדר מלאה קוצים
 שנוח האש לצער צה ולדלג פטור:
 לא שנו דפטור: **אלא** בקולחת.
 אש שקולת מתמר ועולה למעלה:
אכל נכפפת. שהרוח מטה אותה
 וכופה ללדדין ומפסיק השלשבת
 ודולגת לשון מורי. ליטנא אחרינא
 נכפפת אש נמוכה הולכת ונסרכת
 זעשזים וצקמנים שעל גבי קרקע
 הלך אפילו עברה דרך רה"ר רחב
 מאל' חייב: **צמה** דברים אומרים.
 דאש עברה דרך רה"ר פטור:
שולית. לקמיה מפרש: ר"א.
 צמתייתין [ע"ז]. אריטא דלנא. יאור
 קטן שולין ממנו ומשקין שדות:
מאן דאמר נהר ממש אע"ג דליס
 ציה מ"א. דהואיל ורחב הוא כדרך
 הרבים: **מפסיקין** לפאה. להניח
 פאה מכל אחד ואחד: **הנחל**
 שדה מכאן ושדה מכאן ונחל עמוק
 זמלמע עייב להניח פאה מכל אחד
 ואחד: **דרך היחיד**. ארבע אמות:
 שולין. מתקציין כמו מן השלל של
 צליס (זינא דף ט.י). דבר אחר לשון
 שלל ומלקוח (במדבר ל"ב) דבר
 המקובץ: **שמחלקת שלל לאגפיה**.
 שמשקין אותן ממנה והן עושין פירות:
 צאגני

ואלו מפסיקין לפאה.
 לתת שמי פאות (מנחות
 ט"א). הנחל. כגון נחל
 איתן אשר לא יעברו בו
 ולא זרע. קרקע קשה
 מלאה זימות ואבנים שאין
 ראי לזרעה (רשב"ם ב"ב
 ה"ה). והשולית. קולת
 מי גשמים (שם) ואם יש
 שם זרעה מכאן ומכאן
 טמן פאה לכל אחד ואחד,
 דהיא שולית מפסיקא
 להו (מנחות ט"א). ודרך
 הרבים. ט"ז אמה (שם).

ואלו מפסיקין לפאה.
 לתת שמי פאות (מנחות
 ט"א). הנחל. כגון נחל
 איתן אשר לא יעברו בו
 ולא זרע. קרקע קשה
 מלאה זימות ואבנים שאין
 ראי לזרעה (רשב"ם ב"ב
 ה"ה). והשולית. קולת
 מי גשמים (שם) ואם יש
 שם זרעה מכאן ומכאן
 טמן פאה לכל אחד ואחד,
 דהיא שולית מפסיקא
 להו (מנחות ט"א). ודרך
 הרבים. ט"ז אמה (שם).

ואלו מפסיקין לפאה.
 לתת שמי פאות (מנחות
 ט"א). הנחל. כגון נחל
 איתן אשר לא יעברו בו
 ולא זרע. קרקע קשה
 מלאה זימות ואבנים שאין
 ראי לזרעה (רשב"ם ב"ב
 ה"ה). והשולית. קולת
 מי גשמים (שם) ואם יש
 שם זרעה מכאן ומכאן
 טמן פאה לכל אחד ואחד,
 דהיא שולית מפסיקא
 להו (מנחות ט"א). ודרך
 הרבים. ט"ז אמה (שם).

ואלו מפסיקין לפאה.
 לתת שמי פאות (מנחות
 ט"א). הנחל. כגון נחל
 איתן אשר לא יעברו בו
 ולא זרע. קרקע קשה
 מלאה זימות ואבנים שאין
 ראי לזרעה (רשב"ם ב"ב
 ה"ה). והשולית. קולת
 מי גשמים (שם) ואם יש
 שם זרעה מכאן ומכאן
 טמן פאה לכל אחד ואחד,
 דהיא שולית מפסיקא
 להו (מנחות ט"א). ודרך
 הרבים. ט"ז אמה (שם).